

II. Nemzetközi Tamburazene Fesztivál, Magyarkanizsa

Tamburán csicsergett Vivaldi Pacsirtája

A magyarkanizsai Tiszamenti Tamburások polgárok egyesülete szervezésében szombaton este a városháza nagytermében került sor a II. Nemzetközi Tamburazene Fesztiválra. A magyarkanizsai eseményre rászervezett csantavéri tamburafesztivál sajnos megosztotta a zenekarokat, többen a hozzánk is meghívott tamburazenekarok közül már korábban beneveztek a szomszédos eseményre, így a városháza dísztermében ezúttal csak öt együttes tudott bemutatkozni. Ők azonban igazán kitettek magukért, amit a szépszámú hallgatóság közbetapsolással és ovációkkal is jutalmazott.

Vajdaságot szabadkai, mokrini és magyarkanizsai, Magyarországot pedig deszki és mohácsi tamburások képviselték. Az együttesekben nem egy fiatal tamburás szerepel, többen azonban úgy vélik, jó lenne, ha a zeneiskolákban tambura szakot is nyitnának. Ezt a véleményt osztja **Žarko Pavlov** főszervező is, aki szerint a tamburazene egyre nagyobb teret hódít, egyre többen szeretik meg, hiszen olyan muzsikáról van szó, amely talán a legkönnyebben jut el az emberi lelkek mélyére. Ezt már az ifjú zenésznemzedék is kezdi felismerni, ezért jó lenne, ha a közösség megfelelő képzést biztosítana számukra.

– Sajnos a magyarkanizsai zeneiskolában nincs külön szak a tamburára, habár mi nagyon szeretnénk, ha a jövőben egy ilyen is megnyílna, mert úgy érezzük, hogy van fiatal illetve vannak olyan szülők, akik szívesen íratnák a gyermekeiket egy ilyen hangszerre. Vannak már Szerbiában példák erre, de nálunk még nincs mód a tambura intézményes oktatására – vélekedett Žarko Pavlov.

Magyarországon már rég bevezették a zeneiskolákba a tambura oktatását, így nem véletlen, hogy a mohácsi, három tambura szakos lányból és tanárukból álló Dunavkinja tamburazenekar, a megszokott tamburazenétől igencsak eltérő előadásmódjával, óriási sikert aratott. Hallottunk szerb népzene, magyar dallamokat, már-már a tánczenébe hajló összeállításokat, legvégül pedig felcsendült Vivaldi Pacsirtája, amelyet az együttes ifjú primása szinte hegedűt megszégyenítő virtuozitással játszott el. A lányok hatalmas tapsot kaptak.

– Tényleg elég ritka a női felállítás, kevés ilyen zenekar létezik. Nálunk is vannak férfitagok, jelenleg tanárunk, **Verseny Kovács József** van itt velünk, aki nagybőgőn kísér bennünket. Mi a mohácsi tamburaiskolában ismerkedtünk meg és jöttünk össze. Az együttest a testvérem és én hoztuk össze és egy kívülálló, de szintén mohácsi lány csatlakozott hozzánk primásnak – mutatta be együttesét **Apró Zsófia**, aki nem kis meglepetésünkre magyarkanizsai gyökerekkel rendelkezik. Ő már Mohácson született ugyan, de édesapja, **Apró István** Magyarkanizsáról költözött Mohácsra. Többek között ez is sokat nyomott a latban, amikor dönteniük kellett, hogy a csantavériek vagy a magyarkanizsaiak meghívásának tegyenek eleget.

A II. Nemzetközi Tamburazene-fesztivál megrendezését az egyesület támogatói mellett a magyarkanizsai önkormányzat tette lehetővé.

*Bödő Sándor
Fotó: Iván László*